

semmivé válását, a bírói beavatkozás lehetőségeinek szaporítását és végül is a jogrend teljes bizonytalanságát eredményezi. Félek minden olyan formulától, amelynek árnyékában a klasszikus jog kérdetei elmosódnak, az ügyleti szabályok szigorú jogtétellei meglazulnak és amelynek puhító, átalakító szűrőjén keresztül elporlódnak azok a garanciák, amelyeket a régi dogmatika magánjogi tevékenységünknek biztosított. Az utaló magatartások és hasonló csökkent relevanciájú tények jogi hatályosságának elismerése, kétségtelenül olyan eredmény, amely örök értéke lesz tudományunknak. De nem szabad, hogy a teoretikus igazság minden szépségével jelentkező formula elkápráztasson a praktikus jogalkalmazásnál, mert különben „az utaló magatartások” fogalma is csupán szaporítani fogja a judikatura azon eszközeit, amelyek szinte sugalomszerűen jelentkeznek legfelsőbb bíróságaink újabb ítéleteiben: jobb elképzelésük ellenére megtámadják a szerződések kötelező erejébe és az ügyleti megállapodások változhatatlanságába vetett hitet és megteremtik azt a jogi légkört, amelyben a jogosult jogaival, a kötelezett kötelességeivel, tisztában lenni és komolyan számolni képtelen.

A kritikus, a műfaj eredendő hübenél fogva, önkénytelenül is az advokatus diaboli elfogultságával teszi meg megjegyzéseit. De jelen esetben — amint jeleztem — ami kritizálható is könyvünk eredményének mérlegelésében, az egyéb vonatkozásaiban könyvünknek kétségtelen értékeként jelentkezik. Megtörténhetik, hogy az átlagos jogász nem fogja első olvasásra megemésztetni mondami-valóját, amelyet nem lehet a közhelyek, a mindennapos igazságok rőfjével felmérni: mert a jog világát oly színes és gazdag eszmékben vetíti elénk, hogy valóban ki kell lépnünk a megszokott jogászmesterség szűk horizontjait közül, hogy minden összefüggésében és teljes szépségében felfoghassuk. De ha lapjait azzal az elmélyedéssel forgatjuk, amelyet anyaga és formája megkíván, akkor úgy fogjuk érezni, hogy ez a kicsiny, mintegy száz oldalas füzet a magyar jogi irodalom remekei között fog világitani, mikor sok talán „hasznavehetőbb”, gyakorlatibb és áttekinthetőbb műre már régen homály borult.

*Dr. Varannai István.*

**Bírósági kalauz az 1930. évre.** E címen *dr. Radó Sándor* budapesti ügyvéd szerkesztésében és a Minerva papíráruház kiadásában igen ügyes füzetecske jelent meg, amely a bíróságok ügybeosztását, a bírák, kir. ügyészek és végrehajtók

névsorát könnyen kezelhető rendszerben összeállítva a gyakorlati jogász hasznos utbaigazítójaként rövidesen nyilván nagy népszerűsége fog szert tenni.

**Az állatforgalmi szavatossá:** Dr. Gaár Vilmos és dr. Polyák Béla kitűnő kis kézikönyve immár második kiadását érte meg. Ez a munka szép példája annak, hogyan lehet praktikus kommentárt írni jogászai színvonalon s nem úgy, ahogy nem egyszer vastag köteteket szerkesztenek egyesek: a törvények szakaszai alá nyomva a rendelkezésre álló joggyakorlatot s mindezt felvizezve egy kis magyarázattal. Szerzőink egyaránt gondosan és szabatosan határozták meg az 1923:X. t. c. jogi kifejezéseit, valamint a számbajövő állatorvosi és állatkereskedelmi fogalmakat is. A könyv szerzői az előszóban álmélkodnak, hogy mikép volt lehetséges Magyarországon évtizedeken át speciális állatforgalmi törvény nélkül existálni? Ugyanigy fogunk egykor gondolkodni, amikor a modern élet egyéb nagyfontosságú területeit — pl. a gépkereskedelmet — hasonlóan pontos és részletes törvények fogják szabályozni. Ha az írásbeliség, a rövid elévülés, a szavatosság pozitív és negatív irányban való meghatározása a kisebb jelentőségű állatvételnél keresztülvihető, mennyivel inkább szükséges volna mindez a nagyértékű és komplikált gép (automobil, motor stb.) ügyleteknél is? A könyvecskét mintaképül állítjuk azok elé, akik hasznos és nivós monográfiákat akarnak szerkeszteni és melegen ajánljuk minden gyakorlati jogásznak, aki útmutatást keres a kérdésben.

*F. P.*